

mange Andre være interesseret i, hvilket Udfald hans Ansøgning faaer; vilde det da ikke være uretfærdigt, om alene han skulde være berettiget til at faae Erklæringen over Ansøgningen at see; medens derimod, naar Ansøgningen bliver bevilget, de Andre, hvem det maaskee vilde være meget mere om at gjøre, og hvis hele Belfærd maaskee berøede paa at forhindre det Ansøgte, ikke skulde være berettiget til at see de Erklæring, der hadde havt en væsentlig Indflydelse paa deres Belfærd. Mine Herrer! de mange Forsøg, der i saa mange Aar have været gjorte paa at skabe en Lov af et Indhold som dette, disse mange mislykkede Forsøg ere for mig et Bevis paa Lovens U hensigtsmæssighed. Jeg agter derfor, i hvilken som helst Form Loven freintræder, at stemme mod den; men vil man endelig have den frem, saa ønskede jeg dog, at den skulde komme frem i en Form, der er saa tydelig og bestemt som muligt, saa at den kunde medføre saa faa Vanskeligheder som muligt; og det tror jeg ikke er Tilfældet, naar den faaer den Form, som det oprindelige Forslag gaar ud paa, og heller ikke som den, det Endringsforslag, der er stillet af den ærede Rigsdagsmand ligeoverfor mig, vil give det. Der er nemlig et Punkt i Loven, og ligesaa i Endringsforslaget, som jeg i høi Grad maa ønske forandret. Det er nemlig Spørgsmaalet om, hvor skal den, der ønsker at faae Afskrifter af Erklæringerne, søge disse Afskrifter? og hvor skal han overhovedet faae disse Erklæring at see? Der er, mine Herrer! intetsteds i hele Lovgivningen paabudt, at Erklæring skulle indhentes; der er ingen Forpligtelse i saa Henseende for Nogen, hverken Amtmand eller Aamtsraad eller Biskop eller Provst osv., til, at de skulle indhente Erklæring.

Derfor nu en Ansøgning er indgivet, og vedkommende Amtmand eller Aamtsraad eller Biskop eller Provst o. s. v. er overbevist om, at de kjende tilstrækkelig til Sagen for selv at kunne afgjøre den, saa have de fuldkommen Ret til ingen Erklæring at indhente (Chri- stensen!). Ja, saa falder jo hele Spørgsmaalet bort! Ja, det er ganske vist. Men jeg vil da spørge, om den, der har indgivet en Ansøgning og har faaet en Resolution, som ikke

behager ham, da skal gaae omkring til Herredsfogden, Sogneforstanderskabet, Aamtsraadet, Præst, Provst o. s. v. og spørge, om der er afgiven nogen Erklæring. Man vil maaskee svare mig, at det vil blive bestemt af vedkommende Minister i Overensstemmelse med det sidste Punktum i § 1 i Lovforslaget og Endringsforslaget; men der siges kun, at Ministeren skal afgjøre, paa hvilken Maade Afskrift kan erholdes; men hvor det skal ske, for hvem det skal ske, derom bestemmes ikke noget. Derfor Mening er, at Erklæringen skal læses hos og Afskrifterne tages hos Embedsmændene, vil dette virkelig være forbundet med mange praktiske Ulemper. De fleste Embedsmænd skrive deres Erklæring i en Protokol og det vil ofte være meget vanskeligt for dem at udlevere denne til den, der skal tage Afskrift af Erklæringen paa Contoret. Ogsaa i denne Henseende tror jeg, at Lovforslaget og det foreliggende Endringsforslag ere mindre heldige, og jeg agter derfor ogsaa at stemme imod dem. Jeg gjør dette ogsaa meget mere, som jeg af den ærede Forslagsstiller's Motivering hørte, at han vilde udvide de Erklæring, som Vedkommende skulde have Leilighed til at erholde Afskrift af, udover, hvad jeg hadde troet, idet det ikke blot skulde være de Sager, der afgjordes af Ministeren, men ogsaa dem, der afgjordes ved Kongens allerhøieste Resolution, med Hensyn til hvilke denne Afgaang skulde staae aaben. Derfor det er Mening, tror jeg, at baade Lovforslaget og Endringsforslaget absolut maa forkastes, da de saa ogsaa vilde omfatte vedkommende Ministers Forestillinger, hvorved han forelægger Sager for Kongen til Afgjørelse. Man vil maaskee sige, at Talen kun er om Embedsmænds Erklæring; men ligeoverfor Kongen er Ministers Forestilling en Embedsmænds Erklæring; det er en Embedsmænds Henstilling til Kongen om, hvoreledes han mener, at Sagen bør afgjøres; det er efter min Opfattelse en ligesaa fuldstændig og selvstændig Erklæring som den, der afgives af en hvilken som helst anden Autoritet.

Justitsministeren: Hvad jeg under denne Sags første Behandling i dette Thing har anført om, at jeg i Forholdet mellem den